

# ΔΙΑ ΝΑ ΠΑΧΥΝΗ!

(ἡθογραφικὴ σελίς)

*Τῷ ἀγαπητῷ μοι  
Μιλ. Γ: Κωνσταντινίδῃ  
Νοβοροσίσκ*

**Ε**ΙΝ ἠγνωρίζω ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον. Ἐτυχε  
νὰ ἤμεθα γείτονες καὶ σχετικοί, καὶ τὴν παρα-  
κολουθῶ ἔκτοτε· τὴν παρακολουθῶ ἀπὸ περι-  
έργειαν, ἀπὸ λύπην, ἀπὸ οἶκτον.

Διαφλέγεται πάντοτε ἀπὸ ἓνα πόθον ἀκατάσβεστον,  
ἀπὸ μίαν ἐπίμονον προσπάθειαν, ἀπὸ μίαν μονομανίαν σχε-  
δόν: πῶς νὰ παχύνη!

Ὅταν τὴν ἐγνώρισα, παρέκαμπτεν ἤδη τὴν πρώτην νεό-  
τητα· εὐρίσκετο εἰς τὸ ὀρθέσιον ἐκεῖνο τῆς ἡλικίας, καθ'  
ἦν ἄρχεται νὰ συγγέεται ἡ νεότης ἡ φεύγουσα μὲ τὴν  
παρακμὴν τὴν ἐπερχομένην· καθ' ἦν τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου  
μαραίνονται· οἱ χόνδροι ἀποστεοῦνται· ἡ εὐκαμψία τοῦ  
σώματος ἀπόλλυται· ἡ χάρις τῶν κινήσεων πετᾶ καὶ φεύ-  
γει· ἡ φρεσκάδα ἐξατμίζεται· αἱ σάρκες χαλαροῦνται· ἡ  
ἐπιδερμὶς συμπύσσεται· τὰ χεῖλη ὠχριοῦν· καὶ ἡ χθὲς  
πεταχτὴ κόρη, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ἀκόμη κοχλάζοντα τὰ  
στήθη τῆς ἐκ πόθων καὶ γυμῶν, τίθεται εἰς τὸ ἀριστερόν—  
κατὰ τὴν στρατιωτικὴν φρασεολογίαν—μεταβαίνει. ὧν γὰρ  
εἰς τὴν περιωπὴν τῆς γεροντοκώρης.

Ἦτο ἰσχνὴ ἐκ φύσεως· ἀναιμικὴ ἴσως· λυμφαντικὴ πι-  
θανόν. Ἴσως τὴν κατέτρωγε καὶ ὁ σάραξ ἐπιθυμιῶν ἀνεκ-  
πληρώτων. Ἦ ἀδρότης καὶ τὸ ἔντονον τῶν μυῶν, ἡ εὐ-

γραμμία καὶ ἡ καμπυλότης τοῦ σώματος, ἡ καθιστῶσα αὐτὸ σφριγηλότερον, ἡ ἐφελκύουσα λαίμαργα τὰ βλέμματα καὶ μεταδίδουσα πειρασμοὺς ἐπιθυμίας, ἔλειπε, φεῦ! ἀπὸ τὸ ἰδικόν της. Τὰ ἄκρα ἐσχημάτιζον γωνίας ἀποτόμους ὑπὸ τὸ φόρεμά της. Εἰς μάτην ἡ ἐσθής της ἐκολποῦτο ἐπὶ τοῦ στήθους εἰς πτυχὰς καμπύλας μὲ γεωμετρικὴν ἀκρίβειαν· οἷμοι! αὐταί, εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς αὔρας ἢ εἰς μίαν βιαίαν κίνησιν, κατέπιπτον ἄτονοι, ἀνέκφραστοι, προδοτικά! ... Εἰς μάτην προσήρμοζε τὴν κάμμωσιν πρὸς τὰ ἐκάστοτε ὑποδείγματα τοῦ συρμοῦ. Ἀκριβῶς τοῦτο καθίστα πλέον αἰσθητὴν τὴν ἀντίθεσιν καὶ τῇ περιηπτέ τι τὸ κωμικόν. Ἐνόμιζες ὅτι ὑπὸ τὸν φόρτον τῶν ἐπιτετηδευμένων κόσμων ἐκινεῖτο ἄψυχον ἐν ξύλινον ἀνδρείκελον, μία πλαγῶν ἐκ ναστοχάρτου. Κάμμία ἀναλογία, κάμμία συμμετρικότης πρὸς τὰ μῆλα τῶν γωνιωδῶν παρειῶν, τὰ ἀνύπαρκτα καὶ ὑπεσκαμμένα· πρὸς τὴν σιαγόνα τὴν ὀξείως προέχουσαν· πρὸς τὴν ῥίνα τὴν διαφανῆ· πρὸς τὴν μορφήν τὴν ξηρὰν καὶ γεώδη. Εἰς μάτην περιέσφιγγε τὸ σῶμα ἐντὸς στηθοδέσμων. Ἡδύνασο νὰ διακρίνης ὑπὸ τὸν μετὰλλινον σκελετὸν τοῦ κορσέ της καὶ τὰ ἰδικά της ῥαχοκόκαλα. Ματαιίως εἰς τὰς ἀμφιέσεις της ἐνήλλασσε σχήματα, χρώματα, συνδυασμούς. Ὅ,τι καθίστα μίαν ἄλλην κομψὴν καὶ χαρίεσσαν, εἰς αὐτὴν δὲν εἶχε κάμμιαν χάριν, κάμμιαν ἐκφρασιν, δὲν τῆς προσέθετε τίποτε· δὲν τῆς ἐστέκετο οὐδὲν. Ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς τουαλέττας της, πῖλοι, πτερὰ, τρίχαπτα, ἐπιστήθια, γαρνιρίσματα, ταινίαι, ζωστήρες, ὄλα, ἐνόμιζες, τὴν κατειρωνεύοντο, τὴν ταλαίπωρον.

Καὶ τὰ ἐδοκίμαζε ὄλα ἀλληλοδιαδόχως· τὸ ῥόζ — τὸ μπλέ σιέλ — τὸ ζαντάρμ — τὸ ἰῶδες — τὸ φαιόν — τὸ ἐρυθροῦν, τὸ ὀποῖον αἴφνης καθίστα συμπαθῆ τὴν δεῖνα ἢ ἀξιέραστον τὴν ἄλλην, εἰς αὐτὴν δὲν ἐπήγαινε ποσῶς· τὸ ἐννόει· τὸ ἐμάντευε πρὸ τοῦ κατόπτρου· τὸ διεκρίνεν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων· τὸ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰ μει-

διάματα τὰ σκληρὰ τῶν φίλων τῆς καὶ εἰς τὴν κακεντρεχῆ εἰλικρίνειαν τῶν πλέον ἄθυροστόμων ἐκ τῶν οἰκείων τῆς.

“Ω! ἂν εἶχεν ὀλίγας σάρκας ἀκόμη, ὀλίγον πάχος, τὸ ὁπεῖον νὰ συμπληρώσῃ τὰ χάσματα, νὰ τῇ προσδώσῃ ὀλίγην πλαστικότητα γραμμῶν εἰς τὸ σῶμα, νὰ τῆς στοργυλεύσῃ τὰς λαγόνας, τὰς ὠλένας, τὰ μάγουλα· νὰ τῆς ἀναπτύξῃ τὸ στήθος τὸ μονοῦ ἐπίπεδον καὶ κάπως σπηλαιῶδες· νὰ τῆς ἐξογκώσῃ τοὺς μαστοὺς, τοὺς ὑποτυπώδεις καὶ ἀσχηματίστους, εἰς σφρῖγες ἀδρόν· νὰ τῆς ἐρροσίῃ τὸ δέρμα· νὰ τῆς φρεσκήρῃ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου· νὰ ἰσπεδώσῃ τὰς αὐθάδεις ρυτίδας! “Ω! ἀναμφιβόλως ὀλίγη εὐσαρκία, ὀλίγον πάχος, ἤρκει νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ, νὰ τὴν μεταζυμώσῃ, νὰ τὴν ἐξωραίσῃ!

“Α! χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ παχύνῃ διὰ παντός τρόπου!

\*  
\* \*

Καὶ εἰς αὐτὸ καταγίνεται ἀκούραστος ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον.

Εἰς αὐτὸ συγκεντροῦται ὅλη ἡ προσοχὴ τῆς, αἱ προσπάθειαι τῆς, οἱ ἀγῶνες τῆς. Τὸ πάχος, αὐτὸ θὰ τὴν σώσῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδανικόν τῆς ἔκτοτε — ἰδανικόν κυριολεκτικῶς, ἀφοῦ εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ!

Δὲν ὑπάρχει συνταγὴ παχυντικὴ, προφορικὴ ἢ γραπτὴ, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔθεσε, τὴν ὁποῖαν δὲν θέτει εἰς ἐνέργειαν. Ὁ νοῦς τῆς, τὰ ἐρμάριά τῆς, τὰ θυλάκιά τῆς, εἰσὶ πλήρη βοτανῶν καὶ φαρμάκων. Ὅπου ἀκούει, ὅπου ἀναγινώσκει, ὅπου τῇ ψιθυρίζουν κάμμιαν σκευασίαν λυσιτελεῖ, σπεύδει νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, μὲ ἡρωϊσμόν, μὲ αὐταπάρνησιν. Κάποτε τῇ ὑπέβαλον ὅτι ἡ χρῆσις ἢ συχνὴ γεωμήλων ἐξασφαλίζει τὸ πεθούμενον. Δὲν χάνει καιρόν. Διακόπτει πᾶσαν ἄλλην τροφὴν καὶ ἐπιθίδεται, τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας, εἰς ἀποκλειστικὴν πατατοφαγίαν καὶ ἀναμένει ἐναγωνίως πρὸ τοῦ καθρέπτου τὸ ἀποτέλεσμα, μέχρις οὗ

διαμαρτυρηθῆ ὁ τλήμων στόμαχός της διὰ τὴν τυραννίαν αὐτήν.

Ἄκουει ἕξαφνα ὅτι κατὰ τῆς ἰσχυρότητος φημίζεται τὸ δεῖνα μοναδικὸν ματζοῦρι. Ἄνασκουμπώνεται· προμηθεύεται τὰ ὑλικά ἀντὶ πάσης θυσίας· τὸ παρασκευάζει ἢ ἰδία καὶ ἀρχίζει νέαν δίαιταν, νέον μαρτυρολόγιον, τὸ ὁποῖον φεῦ! παρέρχεται καὶ αὐτὸ ἀνωφελές, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μανθάνει ὅτι ἢ τὰδε εὐσαρκος κυρία, ἐνῶ ἦτο πρὶν σκελετωδῆς ὡς βέγκω, ὡς μία ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἀγγελάδας τοῦ Φραῶ, ἔλυσε τώρα τὸ πρόβλημα διὰ τοῦ πολλοῦ ὕπνου. Ἄ! βέβαια· ὁ ὕπνος ὁ ἀδιάκοπος εἶνε τὸ πᾶν! Ἄμέσως μεταβάλλει τακτικὴν· ἀναστέλλει τὰς τέως θεραπευτικὰς μεθόδους καὶ κατακλίνεται ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγερθῆ τὴν δεκάτην τῆς ἐπομένης, ἀδιάφορον ἂν ἢ αὐπνία ἀνθίσταται καὶ ὁ Μορφεὺς ὁ ἀδυσώπητος δὲν τῆς ἀνοίγει τὰς εὐεργετικὰς του ἀγκάλας. Τῆς λέγουν ὅτι καὶ αἱ ψυχρολουσίαι συντελοῦν πολὺ. Εὐθύς τὰ μπάνια καὶ αἱ καταιωνήσεις εἰς ἐνέργειαν.

— Ἄ! μπᾶ! τὰ ψυχρὰ λουτρὰ δὲν κάμνουν τίποτε· τὰ θαλάσσια εἶνε τὰ μόνα ὠφέλιμα.

Καὶ ἀρχίζει τὰ θαλάσσια καὶ βυθίζεται ὥρας ὀλοκλήρους εἰς τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ...

\* \*  
\*

Ἄλλοτε τῆ ψιθυρίζουν ὅτι ἢ κινήσεις, τὸ ὕπαιθρον, ὁ ἀνοικτὸς ἀήρ, τονώνει τὸ σῶμα, καθαρίζει τὸ αἷμα, δίδει πάχος καὶ σάρκα. Ἐμπρὸς λοιπόν! παραμερίζει τὰ ἄλλα βότανα καὶ ἀρχίζει τοὺς μακροὺς περιπάτους, τὰς διεξοδικὰς ἐκδρομὰς, κάθιδρος, ἀσθμαίνουσα μέχρι ἐξαντλήσεως, μέχρι λιποθυμίας!

— Καλέ, τί κάμνετε αὐτοῦ, δεσποινίς; συμβαίνει νὰ τῆ ψιθυρίσῃ κανεὶς ἰατρός, τὸν ὁποῖον συμβουλευέται, ἔστω

καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη δευτεροετῆς φοιτητῆς τῆς Ἰατρικῆς. Ὁ πολὺς δρόμος ἀδυνατίζει· ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τοὺς χυμοὺς καὶ τὰ ὑγρά ! Ἐξ ἐναντίας· ἡ ἀκίνησις ὠφελεῖ...

Καὶ ἰδοὺ ! ἀρχίζει νέα περίοδος θεραπευτικῆς. Οἱ δρόμοι καὶ οἱ περίπατοι παύουν καὶ τοὺς διαδέχεται ἡ ἀκίνησις καὶ τὸ ξάπλωμα, μέχρις οὗ ἡ ἐπιστήμη, ἡ παράδοσις, κἀμμία γαργαλιστικὴ ρεκλάμα ὑποδείξει κανὲν ἄλλο μέσον ἀποτελεσματικώτερον.

— Εἰσύρετε, δεσποινίς ; Νὰ ἀποφεύγετε καὶ τὰ ξυνά ! Πρὸς Θεοῦ ! αὐτὰ ἀδυνατίζουν !

Καὶ ἰδοὺ ἐπὶ ἐβδομάδας καταργεῖται τὸ ξεῖδι ἀπὸ τὴν σαλάταν, καὶ τὸ αὐγολέμονον ἀπὸ τὴν σοῦπὴν τῆς, καὶ ἡ λεμονάδα ἀπὸ τὰς ἡμικρανίας τῆς, καὶ ὅ,τι συγγενές τέλος πάντων μὲ τὰ ὀξάλικά.

— Καλὸν εἶνε καὶ τὸ κρασί τὸ μαῦρο... Νὰ ρίπτετε μέσα μάλιστα καὶ ἀπὸ ὀλίγας σταγόνας ἀρσενικοῦ μεσημέρι καὶ βράδυ.

Καὶ τίθονται παρὰ τὴν παροψίδα τῆς τὰ φιαλίδια, πότε μὲ ἀρσενικόν, πότε μὲ θιόνηρον, πότε μὲ κίνα-λαρός, πότε μὲ ἄλλα χρωματιστὰ ὑγρά, τὰ ὅποια ἀλληλοδιαδόχως δοκιμάζει, ἀκούραστος, πάντοτε ἐλπίζουσα καὶ προσδοκῶσα.

\*  
\* \*

Καὶ παρατείνεται ἡ δοκιμασία ἡ ἀτελεύτητος, καὶ ἐντείνονται αἱ προσπάθειαι, καὶ αἱ συνταγαὶ ἐξαντλοῦνται, ἀλλὰ τὸ πάχος δὲν ἔρχεται καὶ ἡ εὐσαρκία μένει ὄνειρον ἀσύλληπτον.

Βλέπει τὰς ἄλλας τὰς παχυσάρκους καὶ τὰς ζηλεύει· τὰς κατατρώγει διὰ τοῦ βλέμματός· βλέπει τὰς ἰσχνὰς καὶ... παρηγορεῖται.

Καὶ ὁ καιρὸς παρέρχεται, καὶ τὰ ἔτη σωρεύονται, καὶ ἡ ὑποχονδρία αὐξάνει καὶ ἡ μονομανία τοῦ πάχους κορυ-

φοῦται καὶ ἡ δύσμοιρος ὑπνοβάτις, ἡ νυκτὸς καὶ ἡμέρας  
ὄνειρευομένη σάρκας σφαιρικὰς καὶ στέρνα εὐγραμμά, ἐξ-  
ακολουθεῖ νὰ πιστεῦῃ, νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ ἰδανικόν τῆς.

Καὶ ὅταν κάποτε, εἴτε ἀπὸ οἶκτον, εἴτε ἐκ σκωπτικοῦ  
πνεύματος, κανεὶς ἀνυπόφορος κόλαξ ἐκ τῶν γνωρίμων τῆς  
τῇ ἀποτείνῃ τὴν φιλοφρόνησιν ἢ τὴν εἰρωνείαν :

— Ἄ ! εὐγε ! ἐπαχύνετε, βλέπω, δεσποινίς : Αὐτὴ  
ἀνασκιροτᾶ ἐκ χαρᾶς ἐξαφνικῆς, τὸ πρόσωπόν τῆς ἀκτινο-  
βολεῖ ἀπὸ εὐδαιμονίαν, τὰ χεῖλη τῆς διανοίγονται εἰς  
μειδίωμα αὐταρεσκείας καί... τολμᾶ νὰ πιστεῦσῃ τὸ φι-  
λοφρόνημα, μὲ τὸ ὅποῖον τὴν θωπεύετε, τὸ σκῶμμα, μὲ  
τὸ ὅποῖον τὴν κεντᾶτε. Καὶ ψαύει τὸ σῶμα καὶ φέρει αὐ-  
τομάτως τὴν χεῖρα εἰς τὰς παρεῖας καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους,  
καὶ περὶ τοὺς γλουτούς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ καὶ ἡ ἰδία περὶ  
τοῦ θαύματος, καὶ λικνίζεται εὐφροσύνως εἰς τὴν ἡδονικὴν  
αὐταπάτην: ὅτι τέλος πάντων... κατώρθωσε νὰ παχύνῃ !

\*  
\* \*

Εἶχα κάμποσα ἔτη νὰ τὴν ἴδω, ὅταν τὴν συνήντησα  
πρό τινας καιροῦ.

Ὅ,τι δὲν κατώρθωσε δεκαετῆς ἐπιμονὴ καὶ ἀδιάλειπτος  
χρῆσις φαρμακευτικῶν μεθόδων, ἤρχισε νὰ τὸ κατορθώῃ  
ἀνεπαισθήτως ὁ χρόνος ὁ ἀνηλεὲς, ὁ γελοιογραφῶν καὶ  
κατειρωνευόμενος τὰ ἀνθρώπινα. Μοῦ ἐφάνη πράγματι ὅτι  
δὲν ἦτο ἰσχνὴ ὡς πρότερον. Κᾶτι τι εἶχεν ἐπικαθῆσει εἰς  
τὸ σῶμά τῆς, ὡς ἡ ὀξειδωσις, ὡς ὁ εὐρὼς εἰς τὰ μέταλλα.  
Εἶχε παχύνει, ἀλλὰ τὸ πάχος ἐκεῖνο τὸ παθολογικόν, τῆς  
παρακμῆς, τὸ ἀνέκφραστον, τὸ πλαδαρόν, τὸ καταρρέον,  
τὸ ἄχρουν, τὸ ἄψυχον, τὸ ὅποῖον φεῦ ! ἀφαιρεῖ ἀντὶ νὰ προσ-  
θέτῃ, ὅταν μάλιστα μᾶς ἐνθυμεῖται τόσον ἀργά ! Ἐνό-  
μισα ἐν τούτοις ὅτι ἦτο ἔργον δικαιοσύνης νὰ τῇ ἀπευθύνω  
ἐν φιλάνθρωπον φιλοφρόνημα, ἀμείβων οἶονεὶ ὑπερδεκαε-  
τεῖς ἀνενδύτους προσπαθείας καὶ ἀποκαρτερήσεις :

— Ἐπαχύνετε, δεσποινίς...

Τὸ πρόσωπόν της ἔλαμψεν ἀπὸ εὐτυχίαν· ἡ συγκίνησις τῆς χαρᾶς τὴν συνεκλόνησε· μού ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικόν, καὶ ὅταν ἀπεχωρίσθημεν, τὴν εἶδα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της μὲ τὸν ἀέρα ἐκείνον, τὸν ὁποῖον μᾶς δίδει ἡ συνειδήσις μιᾶς εὐτυχίας ἔστω καὶ ψευδοῦς.

Μάιος, 1900.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

## ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

*Διὰ τὴν Αὐραν Δρακοπούλου.*

ΚΡΑΤΕΙ τὸ βῆμά σου, διαβάτη,  
Σ' ἐποῦτο τᾶσπρον μονοπάτι·  
Κρῦδει στὰ στήθειά του τὸν πόνο,  
Γι' αὐτὸ μὲ πόνο τὸ σιμόνω.

Τῆς ἔρμης τᾶθαψε τὸ αἷμα,  
Ἄχνὸ κυλῶντας πρὸς τὸ ρέμμα·  
Καὶ θλιθερὰ καὶ τρομαγμένα,  
Μέραις σταθῆκανε σκυμμένα.

Χρόνια κρυφαρρεθωνιασμένοι  
Δυὸ νηοί, στῆ χώρα ζηλεμμένοι,  
Γλυκειοὶ διαθαῖναν κάθε βράδυ,  
Κινῶντας στὸ ἰσικιερὸ λαγαδί.

Τώρα σὰν βλέπουν πῶς μονάχοι  
Τριγύρω ἀπόμειναν οἱ βράχοι,  
Γδυμὰ συντρόφια στὴν ἔρμιά τους,  
Στῆ μοναξιά, στὴν ἀρραυιά τους.

Μὰ ἡ Μοῖρα σ' ἀδερφοῦ τὸ χέρι,  
Ἔβαλε φονικὸ μαχαῖρι·  
Σκυφτὸς πίσω ἀπὸ βᾶτο ἐστάθη,  
Χτυπάει τὴ νηὰ κι' ὁ νῆος τρελλάθη.

Σὰν βλέπουν μόνο τοῦ τσοπάνη  
Τριγύρω ἀντίλαος νὰ κἀνη,  
Καμμιά χαρούμενην ἡμέρα,  
Ἢ γλυκολάλητη ἢ φλογέρα,

Τάγριοιλούουδα κ' οἱ βᾶτοι,  
Πάγκάλιαζαν τὸ μονοπάτι,  
Ποῦ ζήλευαν τῶν νηῶν τὴ χάρι,  
Καὶ τὴ χαρὰ, καὶ τὸ καμάρι,

Πέφτουν ἀπάνω στὸ κορμί του  
Οἱ πονεμένοι σύντροφοί του,  
Τάγριοιλούουδα, οἱ βᾶτοι,  
Κι' ἀγρασκελῆν τὸ μονοπάτι.

Κ' ἔτσι καιρὸς θάρθῃ μιὰ μέρα  
Ποῦ δὲ θὰ βρισκῆς διόλου ξέρα,  
Θ' ἀνταμωθοῦν ἀπάνω οἱ βᾶτοι  
Καὶ θὰ στυστῇ τὸ μονοπάτι.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ